

Havren, og jeg vil derfor advare mod at tro, at det vil være i Samfundets Interesse at gaa Landbruget saa nær.

Jeg ser nok Bestemmelsen i § 1, hvor det er foreslaaet, at hver maa beholde 400 kg, det vil sige omtrent det samme som 4 Tdr., pr. 1,000 Kr.s Jordværdi, men jeg er tilbøjelig til at tro, at den Bestemmelse, hvor velment den end kan være, og hvor tiltalende den ved første Øjekast ser ud, dog neppe vil kunne tages helt alvorligt, thi det vil efter min Overbevisning føre til, at de fleste Landejendomme i Jylland ikke vil kunne præstere fuld Ydelse, og saa ved man jo slet ikke, hvor man ender, og hvad man har. Jeg har endelig den Indvending mod Bestemmelsen, at den ikke kan kontrolleres. Man kommer ved den ind paa det overmaade demoraliserende, der har været ved mange af de Bestemmelser, vi har haft under Krigssituationen, nemlig dette at skulle afgive Erklæring paa Tro og Love baade i det ene og det andet Tilfælde. Hvad er der ikke præsteret paa Tro og Love med Hensyn til Læggekartofler for Eksempel. Der kunde en vis Tid kun købes Kartofler, mod at vedkommende paa Tro og Love erklærede, at det skulde være Læggekartofler — at de er lagt i Maven, er jo ganske sikkert. Det er der ikke meget at sige til, thi man kunde jo ikke faa dem paa anden Maade. Lad os ikke gaa videre ad den Vej, thi det er, som jeg siger, ganske demoraliserende for Befolkningen. Det er nemlig umuligt at kontrollere den Landmand, der har en Ejendom paa f. Eks. 10,000 Kr.s Jordværdi, og som altsaa maa beholde 40 Tdr. Korn, Byg og Havre. Landmanden kan saamaend ikke en Gang selv vide, hvor meget han har beholdt, saa maatte vi jo forbyde ham at skære Havreneg til Hakkelse sammen med Halm til Hestene, hvad de gør fra Efteraaret af. Han er ikke en Gang selv i Stand til at vide, hvor meget han har brugt af Havren, og han ved da ikke, hvad han har tilbage. De, der er allermost samvittighedsfulde, bliver ramt, men mange vil gaa fri. Naar Kreaturerne lider Mangel, er der en stor Fristelse, og det vil virke meget demoraliserende. Dette Forhold er jeg i høj Grad betænkelig ved at gaa med til, hvor velment det end kan være, og hvor godt det end ser ud, at de paagældende har Ret til at beholde et Minimum for ikke at blive klippet helt til Skindet. Jeg tror, at Følgen vil blive, at naar vi kommer til den sidste Opkrævning henad Foraaret, vil det slaa

Klik, og mange vil sige: Jeg har kun saa meget tilbage, som jeg maa beholde efter Loven, og saa bliver det umuligt for Myndighederne at bevise, at det ikke er sandt. Saa faar vi en ny Jagt paa Landmændene med alt, hvad dertil hører, og det vilde jeg være overordentlig ked af. Skal der gøres et Skel, skal der navnlig tages Hensyn til det mindre Landbrug, hvad jeg ikke vil have noget imod, maa det hellere være gennem et Fradrag i alle Landejendommers Jordværdi. Thi det var noget rationelt, saa vidste man, hvor man stod. Men lad endelig Enderesultatet blive en klar Besked, og ikke det Posekigeri, vi har kendt før.

Der bør være et sikkert Grundlag for Ligningen, saa at Staten præcis ved, hvad den faar og kan raade over. Men saaledes er Lovforslaget ikke. Det er det ikke af den Grund, jeg her har nævnt, og det er det heller ikke i Henseende til det Fradrag, der skal ske. Der er foreslaaet Fradrag for Hede, Mose, Kær o. s. v. Det var noget, vi kom ind paa i Landbrugsudvalget at indføre i det oprindelige Forslag, og det er rigtigt, det maa nødvendigvis til. Men dette Fradrag bør ikke ske, efter at Ligningen er lagt, thi saa er vi ikke i Stand til at beregne, hvor meget Ligningen vil give, fordi ingen kan forudse, hvor meget der vil blive trukket fra. Vi er ude paa det løse, og ingen kan beregne Resultatet. Jeg mener, at vi bør gaa den Vej, at Kommunalbestyrelserne i Forening med Vurderingsmændene til Ejendomsskyld maa holde et Møde og gennemgaa alle Ejendommene paa Grundlag af Ejendoms-skyldskemaerne, hvor de har de forskellige Arealer, og saa foretage de Fradrag, som de skønner er rigtige og nødvendige og overensstemmende med Lovens Bestemmelser. Naar saa dette er gjort og disse Fradrag er sket, kan man lægge Jordværdierne sammen for hver Kommune, og saa har man først det nøjagtige Grundlag for Ligningen, naar man er enig om, hvor mange Mill. Tdr. denne Ligning skal indbringe. Naar der endvidere staar, at Fradrag for Eng skal ske, naar Engen udgør over 10 pCt. af Ejendommens Areal, er jeg tilbøjelig til at mene, at det burde være 10 pCt. af Værdien, thi ellers kunde det let gaa saaledes, at en Ejendom, der havde en ret god og betydelig Eng, ikke fik noget Fradrag for Engen, hvis der til samme Ejendom hørte et ret betydeligt Areal af Hede. Men det er noget, som Udvalget kan overveje. Det kunde egentlig ligge nær at anstille den Betragtning, at naar